

Păstrarea distanțelor

Unele avioane îi transportă pe cei decedați
către casă
sunt un mort care simte că e trimis
spre țara greșită

înălțimile albastre curăță corpul aeronavei
un sânge transparent se propagă cu tristețe
Stoluri de păsări
recunosc din depărtare
mult sărbătorita damnare

nu am spus nimănui că mă las de poezie
fiindcă am ascultat-o pe una
de o mie de ori mai bună
iar cum viața
lovește cu un miliard de pumni
El mi-a dat mesaj cerându-mi să păstrăm distanța
o păstrăm

ploile interioare de la atâta hăituire
devin acide
totul din jurul meu îmi cere să păstrez distanța
tu și poezia ca o supă dulce de-a mamei
în momentele de fragmentare
o păstrez
n-o putem păstra împreună

Există un singur om
în întregul univers însărcinat cu păstrarea
distanțelor
sunt eu

îmi cunosc limitele
nu voi accede la intimitatea voastră

Dacă iubirea și poezia mea
se vor întâlni vreodată pe același fir roșu de ață
de la încheietura unui bebeluș
deochiul din somn încleștându-le mâinile
de nerecunoscut întreb:

față de care dintre voi ar trebui
să păstrez distanța prima oară?

Armă

Nu există niciun loc în care mi-aș dori să fiu acum
nu merit să fiu
nici în patul ăsta
cum să răsplătesc plăcerea
de a ascunde o armă

să apari tu
cu un miel în brațe
care învață să meargă și-și rupe picioarele
în jurul patului meu
Împreună așteptăm să se ridice
de la distanță centrul speranței noastre
se așază în os

așteptăm singura mișcare umană
întregul pierde lupta și eu urlu
trag la piept mielul mort
așa se pedepsește plăcerea de a ascunde o armă

Mamă
sunt doar o grămadă de coji
desprinse de pe rănilor celor dragi
fă-mi loc în patul tău
nu există niciun loc în care mi-aș dori să fiu acum
nicio simetrie pentru palmele mele

sub grămada de coji
e o armă

Honey go home

Am fost și voi rămâne
panglica lucioasă cu care ai legat
coloana de sprijin
de tulpina unui arbore mic

cineva care jonglează cu slăbiciunile
le mai scapă
nu le consideră obiecte casante
Și poate ăsta e un compliment frumos
ca o respirație ce poate fi imitată

mi-am spus oamenii trebuie
să privească dincolo de gratii
papiota gigantică niște ace colorate înfipțe strategic

în tine e
locul care deține cele mai multe
specii pe cale de dispariție

Dar în largul oceanului
această ultimă viață a mea coase cu ritmicitate un val
//nu mai dorește să se întoarcă acasă fără utilitatea pierdută//

mă așez pe capota mașinii
la o distanță milenară de adevăratele provizii de suferință

liniștea se apropie

Antrenată să ofer ceva

Am citit despre celebrități care au avut
avorturi spontane în backstage
în timpul turneului
inima mea s-a prefăcut într-un
pliculeț de ceai folosit
și nimeni nu va putea traduce vreodată
această relație cauză-efect
cu siguranță nimeni

imagini se reflectă în ferestrele înalte
de pe turnurile bisericilor
copiii observă că urina lor are culoarea
lămâii crude
Apoi fac filmulețe tip birth defect check
e absolut firesc de la o vreme

studiile despre sânii mici ai femeilor
din fotografiile alb-negru
sunt firești

conceperea unei noi zodii
sperând ca oamenii să nu se mai raporteze la tine
folosind cuvinte precum
promițător și profitabil

Am o rană în colțul gurii
uneori când sunt silită la școală
să găsesc un loc pe hartă
care nici măcar nu există
îmi întredeschid buzele ea se înjumătățește
se separă în doi munți mici de puroi
ascunși sub coajă

pe meleagurile lor de fiecare copac stă sprijinit un sicriu
îmi invit interlocutorul la masă
deasupra unuia dintre
frământarea lui constantă aproape înduioșează
după ce ne săturăm
scot un ciocănel de licitații îl rog să bată în lemn
până când din el începe să ningă în sens invers

Citeam Emanuelle Coccia
coperta roșie forma inelară a gândului

să știi că nu
sunt animalul rănit de care trebuie să te temi

În haine străine

Am luat tricoul tău l-am rupt cu mișcări lungi și bruște
cu o agerime animalică mâinile mele au mâncat de vii cusăturile
cu negrele și noile cărpe mi-am imaginat
că învelesc
singurul plămân al Papei

foarte moale cu textura poroasă de culoarea rozelor
un deget rătăcit la câțiva centimetri distanță
încă șoptește. Umbra soldățelului de plastic
păzind intrarea către temniță
te întrebi ce fac îngerii noștri pe ultimele
locuri la teatru ne cuprindem în brațe cât mai
strâns sexualitatea dispare

aplecați peste chiuvetă
vomită
își pierd sensul
sub ocrotirea acestui organ ca un glob de disco
stins
îl trănțești într-un tomberon oarecare
lângă îngerașii ghemuiți cu stomăcelele deranjate

treci prin preajmă îi auzi volumul crescând și micșorându-se

un soi de putrefacție aruncată în grabă
resturi menajere brățări ale prieteniei conflictul
bunătatea de pe chipul Papei care vine ne vizitează și nu știe
că în afară de micile mostre de ADN desprinse firesc
calmul ridurilor
un subconștient instabil
i-a furat respirația

mi-am imaginat că învelesc singurul plămân al Papei
în tricoul tău ce folos
cusăturile n-au încercat să se repare